

ආර්ථික නිදහස ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශයන් හි ආර්ථික හා දේශපාලන නිදහස කර්ම යන මාචක

හැඳින්වීම

වසර විසි පහක් ඉක්මවා ඇදහුණු කුර්ථ සිවිල් යුද්ධයකට ද (1983 ජූලි - 2009 මැයි) 1972 දී ඇරැඹුණු සන්තද්ධ අරගලයකට ද පමණක් නොව 1948 දී නිදහස ලද දිනෙන් මෙපිට පැවැති අරගලයන්ට ද පසුව හෙමින් වුව ද ශ්‍රී ලංකාව සැබෑ නැගිටීමක යෙදෙමින් සිටින්නී ය. විවිධ අය විවිධ අවස්ථාවන් හි දී ප්‍රාමාණික හා ගුණාත්මක වශයෙන් කෙබඳු තක්සේරු ඉදිරිපත් කර තුබුණ ද (ඇරැණතිලක සහ තවත් අය, 2000; ගුණතිලක, 2001; සර්වන්තදන්, 2008; සෝමසුන්දරම්, 1998) දිගු කාලයක් තිස්සේ පැවැති මෙම සිවිල් යුද්ධය හේතු කොටගෙන මානව, භෞතික, පාරිසරික හා මානසික වශයෙන් සිදු වී ඇති විනාශය මෙතෙකැයි කිව නොහැකි ය.

මෙම ප්‍රතිපත්තිමය සන්නිවේදනයෙන් අපේක්ෂා කැරෙන්නේ ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශ (නැගෙනහිර හා උතුර) පුනරුත්ථාපනය සඳහා වූ පුළුල් දේශපාලනමය හා ආර්ථිකමය වැඩ පිළිවෙළකට යෝග්‍ය ආකාරියක් සකස් කොට දැක්වීමයි. සුළු වශයෙන් හෝ කිසියම් සුළුමට කොටසක් විෂයෙහි බලපාන්නා වූ ක්‍රමෝපායයන්, ප්‍රතිපත්තින්, වැඩසටහන් හෝ ව්‍යාපාරික වෙත අවහිරණ විමක් මෙහි දී අදහස් නොකැරෙයි. මෙහි දී කැරෙන්නේ ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශ විසින් අනුගමනය කළ යුතුව තිබෙන දේශපාලන හා ආර්ථික මාචක මෙන් ම අව දුලු පිය උ කඩනමින් යළි නැගී සිටීමේ හැකියාව වම ප්‍රදේශයන්ට ඇති කරවීම සඳහා රජය විසින්

නිර්මාණය කර දිය යුතුව තිබෙන පරිසරය ද පැහැදිලි කොට දැක්වීමයි. ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශයන් හි ඇති වන ආර්ථික පුනර්ජීවනය වනාහි සමස්ත ජාතික ආර්ථිකය විෂයෙහි ම ප්‍රබල බලපෑමක් ඇති කරවන්නක් වන බව ඉඳුරා කිව හැකි ය.

ජපානය හා ජර්මනිය යනු යුද්ධයෙහි විනාශකාරී ප්‍රතිඵලයන් තුළින් පොඩිපට්ටම් වුණු මානසිකත්වයන් හා ආර්ථිකයන් සාර්ථක ලෙස යළි පිහිදීම පිළිබඳ කදිම නිදර්ශනයන් දෙකකි. අධිරාජ්‍යවාදී ජපානය මෙන් ම නාසිවාදී ජර්මනිය ද ස්වකීය තුරෝලිය ප්‍රදේශයන් හි ආධිපත්‍යය තහවුරු කරගැනීම පිණිස ගමන් කෙළේ යුදමය මාර්ගයන් ඔස්සේ ය. දෙමළ ඊලාම් විමුක්ති කොටි සංවිධානය ද (විදේශිකයන් හඳුන්වන ආකාරයට එල්ටීටීඊ ය නැතහොත් දෙමළ කොටි) නැගෙනහිර හා උතුරු ප්‍රදේශ ශ්‍රී ලංකාවෙන් කඩා වෙන් කරගැනීම පිණිස එබඳු ම වූ නොනවතින කුර්ථ යුද්ධයක යෙදී සිටියහ. එහි විනාශකාරී ප්‍රතිඵල විශේෂයෙන් ම සුළුතර දෙමළ ජනතාවට මෙන් ම සමස්ත ශ්‍රී ලංකාවට ම ද ප්‍රබල ලෙස අත්වැදින්නට සිදු වූයේ ය. ජපන් සහ ජර්මන් යුද්ධ රටවල් කිපයක් අතර සිදු වූ ඒවා වන නමුදු එල්ටීටීඊ යුද්ධය සිදු වූයේ රට අභ්‍යන්තරයේ ය. ඔවුන් එයින් අවසාන වශයෙන් අපේක්ෂා කෙළේ ශ්‍රී ලංකාවෙහි නැගෙනහිර හා උතුරු ප්‍රදේශ පදනම් කරගනිමින් වෙන ම දෙමළ රාජ්‍යයක් පිහිටුවා ගැනීමයි. (බණ්ඩාරගේ, 2009; සර්වන්තදන් (කිකුත් විමට නියමිත ය.)

වෙන ම පාලනයක් සඳහා කොටි සංවිධානය ගෙන ගිය යුද්ධය කිනම් ගණයක (අභ්‍යන්තර හා රටවල් කිපයක් අතර ආදී වශයෙන් වූ) ලා ගැනුණ ද අප සලකන්නේ දෙවන ලෝක සංග්‍රාමයේ දී සිදු වුණු ජපන් අධිරාජ්‍යවාදීන් හා ජර්මන් නාසිවාදීන් ගමන් ගත් මාර්ගයන් කොටි සංවිධානය ගමන් ගත් මාර්ගයන් සමාන ස්වරූපයක් ගත් බවයි. 1970 අග භාගයේ දී කම්පුචියා හි (ග්‍රීක කැම්බෝඩියා) නැතහොත් කාම්බෝජය) පැවැති පොල්පොටි පාලනය හා කොටි සංවිධානයේ වැඩ පිළිවෙළ අතර ද බොහෝ සමානතා පෙනෙන්නට තිබේ. (සර්වන්තදන් (කිකුත් විමට නියමිත ය.)

කොටි සංවිධානය සහමුලින් පරාජය කරමින් සහ එහි දේශපාලන හා යුද නායකත්වය තුරන් කරමින් ශ්‍රී ලංකාව එළඹ සිටින මෙම පශ්චාත් එල්ටීටීඊ යුගයෙහි පවතින මධ්‍ය ගොභෝරුවෙන් ගොඩ ඒම සඳහා වූ මාර්ගයන් සකසා ගැනීම අරභයා විපිලිසරව ආපසු හැරබැලීමක මෙන් ම ස්වයං විවේචනයක ද යෙදීමට දෙමළ ජනතාව පියවර ගත යුතුව තිබේ. මේ සඳහා විශේෂයෙන් ම දෙමළ ජනතාව ද එසේ ම සමස්ත ශ්‍රී ලංකාව ම ද විසින් අනුගමනය කළ යුතු මාර්ග දෙකක් වේ. දෙවැනි ලෝක යුද්ධය නිම වූ පසුව ජපානයන් ජර්මනියන් ගමන් ගත් මාචක ඉන් පළමු වැන්නයි. දෙවැන්න වන්නේ පශ්චාත් කැමරි රූ යුගයේ දී කාම්බෝජය ගමන් ගත් මාර්ගයයි.

රාජ්‍ය මුදල් ස්වායත්තතාව (Fiscal Autonomy)

රාජ්‍ය මුදල්, ආරක්ෂාව, හා විදේශ කටයුතු හැර සිය වෙනත් කාර්යයන් හා වගකීම්වලින් බොහොමයක් පළාත් නවය වෙත පැවරීම යුද්ධයෙන් පසු ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රධාන පිළිවෙත විය යුතු ය. ප්‍රධාන රජයේ මූලික කාර්යය විය යුත්තේ පළාත් අයවැය පිළිබඳ උපරිම සීමාවන් පැනවීම බඳු ඒකීය රටක් යටතේ ප්‍රාදේශීය ආණ්ඩුවල කාර්යයන් නියාමනය කරවීමයි. පළාත් ආණ්ඩුවල කාර්යයන් හා වගකීම් ඉටු කිරීම සඳහා රාජ්‍ය මුදල් ස්වායත්තතාව ඒවාට ලබා දීම අවශ්‍ය වේ. ඉන් අදහස් කෙරෙන්නේ ඒ ඒ පළාත් ඇතුළත පොදු සේවා පවත්වාගෙන යාම සඳහා අවශ්‍ය වියදම් ඒ ඒ පළාත් ඇතුළතින් ම උපදවන ආදායම් තුළින් පිරවීමකට හෝ අයිතිය ඒවාට ලබා දීමයි. ආනයන බදු, නාණ්ඩ බදු සහ ආනයනයන් මත අය කැරෙන ආකලිත වටිනාකම් බදු හැරුණු කොට අනෙකුත් බදු පනවා ඒවා අය කරගැනීමට ද සෑම පළාතකට ම හැකියාව තිබිය යුතු ය. ඒ අනුව මහ ආණ්ඩුවේ ආදායම උපයා ගත යුතු වන්නේ ප්‍රධාන වශයෙන් ම ජාත්‍යන්තර වෙළෙඳාම මත පැනවෙන බදු තුළින් ය. ඒ ඒ පළාත තුළ පවත්වාගෙන යනු ලබන ව්‍යාපාරයන් අදාළ පළාත් සභාවන් හි ලියා පදිංචි විය යුතු අතර ඒ ඒ පළාත් සභාව වෙත බදු (සෑදු හා වක්‍ර) ගෙවීම ද කළ යුතු ය. රාජ්‍ය මෙන් ම පෞද්ගලික අංශයන් හි සේවකයන් ද ආදායම් බදු ගෙවිය යුතු වන්නේ තම තමන් අයත් වන පළාත් ආණ්ඩුව වෙතයි. එසේ ම මහ ආණ්ඩුවේ සේවකයන් (මහ බැංකුවේ කාර්ය මණ්ඩලය, ත්‍රිවිධ හමුදාවන් හි නිරුහියන්, මුදල් අමාත්‍යාංශයේ කාර්ය මණ්ඩලය වැනි අය) ආදායම් බදු ගෙවිය යුතු වන්නේ මහ ආණ්ඩුව වෙත ය.

රාජ්‍ය මුදල් ස්වායත්තතාව පළාත් ආණ්ඩුව වෙත ලබා දීම මගින් ව්‍යාපාරයන් සහ ආයෝජනයන් (දේශීය හා විදේශීය) ආකර්ෂණය කරගැනීමෙහි ලා පළාත් අතර තරගකාරීත්වයක් ඇති කරවීමේ හැකියාව මහ ආණ්ඩුවට ලැබේ. ඉහත දැක්වුණු ක්‍රමය යටතේ රාජ්‍ය මුදල් ප්‍රතිපත්තිය සම්බන්ධයෙන් ඒ ඒ පළාත් වෙත ලබා දෙන අවකාශය තුළ එලදායි තරගකාරීත්වයක් පළාත් අතර ඇති වනු ඇත. යම් යම් නිර්ණායකයන් පදනම් කරගනිමින් වාර්ෂිකව ඒ ඒ පළාත් වෙත ප්‍රතිපාදන ලබා දීම මගින් තමන් දැනට පසු වන ආයා රාජ්‍ය (Nany state) ස්වභාවයෙන් නැතහොත් රට වැසියන් තේ සකළ වීඩ අවශ්‍යතාවන් සොයා බැලීමට සිදු වීමේ තත්ත්වයෙන් මිදීමට මහ ආණ්ඩුව පියවර ගත යුතුව තිබේ. මහ ආණ්ඩුව විසින් පළාත් වෙත දැනට ප්‍රදානය කෙරෙන ප්‍රතිපාදනයන් මගින් ඒ ඒ පළාත්වල වැටුප්, වික්‍රම වැටුප් හා පුනරාවර්තන වියදම් පිරිමසා ගැනෙන්නේ යන්තමිනි. එකී වියදම් සඳහා මුදල් උපයා ගැනීමට ලැබෙන්නේ නම් එය වාඩාත් සතුටුදායක තත්ත්වයක් වන්නේ ය.

මහ ආණ්ඩුවෙහි සමස්ත ආදායම් ප්‍රමාණය එකී පුනරාවර්තන වියදම් පිරිමසා ගැනීමට වුව ද ප්‍රමාණවත් නොවුණු බව ඉතාත් අවුරුදු විස්සක කාලය දෙස අවධානය යොමු කරන විට පෙනේ. (1989 න් මෙපිට) රජයේ පුනරාවර්තන හා ප්‍රාග්ධන වියදම්වලින් කොටසක් මූල්‍යනය වී තිබෙන්නේ දේශීය හා විදේශීය මාර්ගයන් වෙතින් ණය ලබා ගැනීමෙනි. ඒ අනුව රජයේ ආදායම්වලින් අති විශාල ප්‍රමාණයක් වැය වන්නේ දේශීය මෙන් ම විදේශීය ණය ආපසු ගෙවීම සඳහා ය. එබැවින් රාජ්‍ය මුදල් සම්බන්ධයෙන් පළාත් සභාවන් හමුවෙහි මෙතෙක් තමන් කොටු වී සිටි රාමුවෙන් බැහැර වී නව සම්ප්‍රදායයක් වෙත රජය අවතීර්ණ විය යුතු කාලය දැන් එළඹ තිබේ. ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශයන් ආර්ථික වශයෙන් පුනරුත්ථාපනය කිරීම සඳහා වූ රජයේ ප්‍රකාශිත ක්‍රියාමාර්ගයේ දී අවධානය යොමු කෙරෙන්නේ භෞතික (නිවාස, මාර්ග පාලම් ආදී), ආර්ථික (විදුලිය, ජලය, දුර සන්නිවේදනය, දුම්රිය මාර්ග ආදිය) සහ සමාජ (පාසැල් හා රෝහල් ආදිය)

යන අංශයන් හි යටිතල පහසුකම් විෂයෙහි ය. කෙසේ වුව ද එකී යටිතල ව්‍යාපාරික මූල්‍යයන්හි ලා රජය තුළ ඇති ශක්තිය පිළිබඳ බලවත් සැකයක් මා තුළ පවතී. ඉහත සඳහන් කරන ලද ආකාරයේ බලවත් මූල්‍ය දුෂ්කරතා හමුවේ අධික පිරිවැය සහිත වූ එබඳු ව්‍යාපාරික සඳහා ප්‍රමාණවත් සම්පත් රජය සතුව ඇතැයි මම නොසිතමි. ලෝක ආර්ථික අර්බුදය මෙන් ම රජයේ විදේශ දේශපාලන සබඳතාවන් හි පවත්නා අවදානම් සහිත තත්ත්වය ද සැලකිල්ලට ගත් විට විදේශයන් වෙතින් ප්‍රමාණවත් සහනදායී මූල්‍ය ආධාර ලබා ගැනීම සම්බන්ධයෙන් රජය සතු හැකියාවන් ද එරට බව පෙනේ.

මෙහි දී රජය හමුවෙහි ඇති එක ම විකල්පය වන්නේ ඉදි කොට ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් පසු සතු කර ගැනීමේ (Build Operate and Own - BOO) පදනම හෝ ඉදි කොට ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් පසු පවරා දීමේ (Build Operate and Own - BOT) පදනම හෝ මත ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශයන් හි මෙන් ම සෛද්‍ය ප්‍රදේශයන් හි ද යටිතලයන් හි ආයෝජනය කිරීම සඳහා පෞද්ගලික ප්‍රාග්ධනය (දේශීය හා විදේශීය) ආකර්ෂණය කරගැනීමයි. වවුනියාවේ සිට කන්කසන්තුරය (යාපන අර්ධද්වීපය) දක්වා දුම්රිය මාර්ගය යළි ඉදි කිරීමට රජය දරන ප්‍රයත්නය පැසසිය යුතු ය. සිවිල් යුද්ධයේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් 1980 වසරේ මැද භාගයේ දී නවතා දැමීමට සිදු වන තෙක් ම ශ්‍රී ලංකා දුම්රිය සේවයෙහි ඉහළ ම ආදායම ඉපයුණේ යාල් දේව නමින් ප්‍රසිද්ධව තුඩුණු උතුරු දුම්රිය මාර්ගය වෙතින් වීම එයට හේතුවයි. එත් මහියකු වෙනුවෙන් අවශ්‍ය ඉන්ධන පිරිවැය අවම වීමත් මාර්ග තදබදයෙන් හා ආරක්ෂක ව්‍යවස්ථාපනවලින් තොර වීමත් හේතු කොටගෙන දුම්රියයන් ගමන් කිරීම මහා මාර්ගයෙන් මුහුදින් හෝ ගුවනින් ගමන් කිරීමට වඩා වාසි දායක ය.

එසේ වුව ද ආරක්ෂා සහගත වූත් බෙහෙවින් වැඩිදායක වූත් මෙම ව්‍යාපාරික සඳහා අවශ්‍ය මූල්‍ය සම්පත් රජය සතුව ඇති බව නොපෙනේ. රජය විවාතව ම මහජනතාව වෙතින් සහයෝගය බලාපොරොත්තු වන අතර විදේශයන් හි වෙසෙන ශ්‍රී ලාංකිකයන් වෙතින් මුදල් උපයා ගැනීම පිණිස ආධාර දර්ශන සංවිධානය කිරීමට ද විදේශයන් හි ශ්‍රී ලංකා තානාපති සේවාවන් විසින් පියවර ගනිමින් තිබේ. එහෙත් අපේක්ෂිත ප්‍රතිඵල එබඳු මාර්ගයන් වෙතින් ලබා ගැනීම ද උගතට ය. 2008 වර්ෂයේ දී රුපියල් මිලියන 12.5 බැගින් වූ දෛනික මෙහෙයවුම් අලාභයක් (වාර්ෂික අලාභය ශ්‍රී ලංකා රුපියල් බිලියන 4553 ක් නැතහොත් ව.ජ.බොලර් මිලියන 43 ක් වේ.) අත් වීදීමට දුම්රිය දෙපාර්තමේන්තුවට සිදු වී ඇති බව ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුව කියයි. අපගේ මතය වන්නේ සිය ශක්තියෙන් මෙන් ම විදේශ ආධාර වෙතින් ද ලබාගැනෙන මුදල් ආයෝජනය කරමින් දුම්රිය මාර්ග සහ දුම්රිය පොළවල් (යටිතලයන්) පුනරුත්ථාපනය කරවීමට රජය පියවර ගත යුතු අතර මගී ප්‍රවාහනය සඳහා පෞද්ගලික අංශයට ඉඩ ලබා දිය යුතු බව ය. ඉන් අදහස් කෙරෙන්නේ දුම්රිය වන්පින් සහ මැදිරි සඳහා මුදල් ආයෝජනය කිරීමත් මෙහෙයවුම් කටයුතු කළමනාකරණය කිරීමත් පෞද්ගලික අංශය ලවා කරවීමයි. රජය මුහුණ දී ඇති දුෂ්කරතාවන්ගෙන් මිදීම සඳහා ඇති නොද ම ක්‍රමය වන්නේ මේ ආකාරයේ රාජ්‍ය-පෞද්ගලික සහයෝගිතාවකි. ආරම්භයේ දී දුම්රිය මාර්ග හා දුම්රිය පොළවල් යළි ඉදි කිරීම රජය විසින් කළ යුතු වුව ද ඒවා පවත්වාගෙන යාම කළ යුතු වන්නේ අදාළ පළාත් ආණ්ඩු විසින් ය.

6. නිගමනය

එල්ටීටීඊ ය මුළුමනින් ම හා තීරණාත්මක ලෙස පරාජය කිරීම තුළින් අභියෝගයක් මෙන් ම අවස්ථාවක් ද රැසක් උදා වී තිබේ. යුද්ධයෙන් පසු ශ්‍රී ලංකාව මුහුණ දෙන අභියෝගයන්ට මුහුණ දීමටත්

උදා කර දෙනු ලැබ තිබෙන අවස්ථාවන් ග්‍රහණය කර ගැනීමටත් දෙමළ නායකත්වය මෙන් ම රටෙහි ප්‍රධාන දේශපාලන නායකත්වය ද සුදානම් විය යුතු ය. පොදුවේ මුළු මහත් ශ්‍රී ලංකාවමත් විශේෂයෙන් ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශන් සඳහා අප නිර්දේශ කරන දේශපාලන වැඩ පිළිවෙළ පහත දැක්වෙන පරිදි සම්පිණ්ඩනය කළ හැකි ය.

1. ආර්ථික ක්‍රමෝපාය - පළාත් මට්ටමින් මෙන් ම ජාතික මට්ටමින් ද ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශ සඳහා පමණක් නොව මුළු රට ම සඳහා ප්‍රතිපත්තිමය වූ ආර්ථික නිදහසක් උදා කර දීම
2. මිශ්‍ර ක්‍රමෝපාය - රටෙහි සෛද්‍ය ප්‍රදේශවල මට්ටම දක්වා ආර්ථික වර්ධනය තුළින් කසිමින් පැමිණීමේ හැකියාව ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශයන්ට ලබා ගත හැකි නොද ම මාර්ගය වන්නේ දැනුම් ආර්ථිකයයි.
3. රාජ්‍ය ප්‍රතිසංවිධානය - ආයා රාජ්‍ය ස්වභාවය අතහැර බලය පවරන රාජ්‍යයක තත්ත්වයට පත් වීම.
4. දෙමළ ජනතා දේශපාලන ප්‍රතිසංවිධානය - නාණාමය හා ජාතික අනන්‍යතාව පිළිබඳ පටු ආකල්පවලින් මිදී පළාත් අනන්‍යතාවක් වෙත ප්‍රවේශ වීම.
5. පාලනමය ප්‍රතිසංවිධානය - ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා කරමින් එය පුර්විකය කරන්නා වූත් නීතිය හා සාමය ද සාධාරණත්වය ද තහවුරු කරන්නා වූත් නිත්‍ය වශයෙන් ම ස්වාධීන වූ පාලනායතනයක් ඇති කරවීම.
6. ඉහත දැක්වුණු ප්‍රතිසංස්කරණයන් මූල්‍යනය කිරීම - ඉහත දැක්වුණු ආර්ථික මෙන් ම දේශපාලන ප්‍රතිසංස්කරණයන් යථාර්ථයන් බවට පත් කර ගත හැකි මාර්ගය වන්නේ රාජ්‍ය මුදල් ස්වායත්තතාවයි (Fiscal Autonomy)

නෙල්සන් මැන්ඩෙලා සහ වර්. ඩබ්ලිව් ඩී ක්ලාෆ්ක් හා සමාන රාජ්‍ය තාන්ත්‍රිකයන් සිංහල හා දෙමළ යන දෙපාර්ශ්වයෙන් ම බිහි වීම මෙම යුගයේ අවශ්‍යතාවකි. විරසිංහම් ආනන්දසංගර් එක් පාර්ශ්වයක් වෙනුවෙන් සුදුසුකම වශයෙන් පිළිගත හැකි නමුදු අනෙක් පාර්ශ්වය වෙනුවෙන් කවුරුන් යොහා වේදැයි සිතාගැනීමට මෙතෙක් මම අපොහොසත්ව සිටීම යි යන්න මගේ මතයයි. එම මතය කිසේද වීම මගේ අපේක්ෂාවයි. ශ්‍රී ලංකාවෙහි විශේෂයෙන් ම ගැටුම් පැවැති ප්‍රදේශවල ජනතාව, දෙවන ලෝක යුද්ධයෙන් පසු ජර්මානුවන් සහ ජපනුවන් සතුව තුඩුණු ජවය ඇත්තවුන් වීම අවශ්‍ය වන්නේ ය. එක්කෝ අප එකාන්ව අළු මහින් නැතිවගත යුතු ය. නැතහොත් වැළඹී යා යුතු ය. ඒ වනාහි අපරිමිත යෛර්ශයකින් යුතුව අත ගැසිය යුතු කාර්යයකි. මේ අභියෝගය පිළිගන්නවුන් සිටිත් නම් මේ ඉදිරිපත් විය යුතු අවස්ථාව ය.

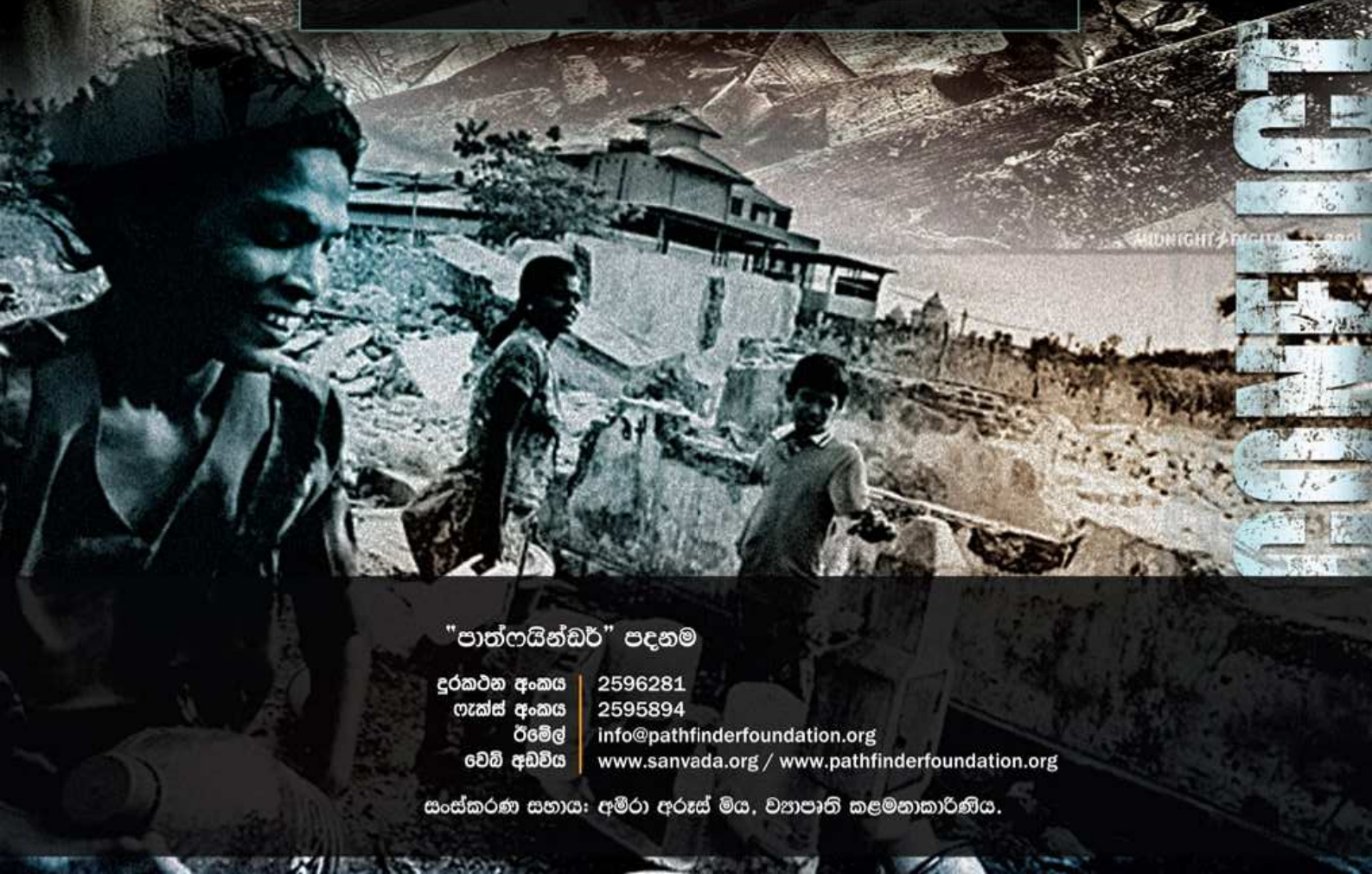

කතා

ආචාර්ය මුතුක්‍රිෂ්ණ සර්වචාන්දන් මහතා

වේල්ස් සරසවියෙන් සංවර්ධන ආර්ථික විද්‍යාව පිළිබඳ දර්ශනවේදී උපාධිධාරී ආචාර්ය මුතුක්‍රිෂ්ණ සර්වචාන්දන් දැනට ජෝර්ජ් වොෂින්ටන් සරසවියෙහි ධුල්බුද්ධි පත්චාත් දර්ශනවේදී පර්යේෂණයන්හි යෙදී සිටී.

ඔහු සංවර්ධනය සඳහා වන පේදුරු තුඩුව ආයතනයේ ප්‍රධාන පර්යේෂක ලෙස කටයුතු කරයි. ඔහු උපදේශකයෙකු ලෙස මුදල් සහ සැලසුම් අමාත්‍යාංශයේ පෞද්ගලික පර්යේෂණ ආයතන, කැනේඩියානු සංවර්ධන ආයතනය (CIDA), ජාත්‍යන්තර කම්කරු සංවිධානය (ILO), UNDP, ලෝක බැංකුව යනාදී ආයතන සඳහා වැඩ කටයුතු කර ඇත. ආචාර්ය මුතුක්‍රිෂ්ණ සර්වචාන්දන් ආර්ථික සංවර්ධනය, වර්ගිකත්වය සහ ශ්‍රී ලංකාවේ ගැටුම් පැවති ප්‍රදේශ සම්බන්ධ විශේෂඥතාවයකින් යුතු විශ්ලේෂකයකු ලෙස ප්‍රසිද්ධය.

“පාත්තයින්ඩර්” පදනම

දුරකථන අංකය	2596281
ෆැක්ස් අංකය	2595894
ඊමේල්	info@pathfinderfoundation.org
වෙබ් අඩවිය	www.sanvada.org / www.pathfinderfoundation.org

සංස්කරණ සහාය: අමීරා අරුස් මිය, ව්‍යාපාරික කළමනාකාරිණිය.